

РЕШЕНИЕ

№ 6087

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6638** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Решение по кнахд № 6638/2020г. на АС-София-град, IV КС, 6 страница

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДИРЕКЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ /ДНСК/, чрез процесуалния представител юрк. П., срещу решение от 24.01.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 9-ти състав по НАХД № 8091/2018 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че сроковете по чл. 34, ал. 1, б. „в“ от ЗАНН за образуване на административнонаказателното производство са спазени, тъй като актът е съставен в рамките на трите месеца от откриване на нарушителя и наказателното постановление /НП/ е издадено в рамките на шестте месеца от съставянето на акта. Допълва се, че в чл. 239, ал. 2 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ е предвиден удължен срок за съставяне на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ на разпоредбите по устройство на територията. Твърди се, че ако се приеме, че абсолютният давностен срок от Наказателния кодекс /НК/ има приложение относно отговорността за административните нарушения на разпоредбите по устройство на територията,

безсмислено би било предвиждането на по-дългия срок по чл. 239, ал. 2 от ЗУТ. Касаторът счита, че не следва да се приема, че реализираната с обжалваното НП отговорност е погасена по давност, предвид което, не следва да се счита, че са налице основания за отмяна на издаденото НП. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се потвърди, алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане, тъй като няма произнасяне по съществуващото на спора.

Ответникът – В. И. К., редовно призован, оспорва жалбата и счита същата за неоснователна.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 24.01.2020 г. по НАХД № 8091/2018 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО е ОТМЕНИЛ наказателно постановление № 6-ДНСК-38/09.03.2018 г. на директора на Дирекция „Оперативна дейност и контрол“, ДНСК, с което на инж. В. И. К., на основание чл. 232, ал. 4, т. 2 от ЗУТ е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 10 000 лева, за извършено нарушение на чл. 137, ал. 3, вр. чл. 162, ал. 4 и чл. 225, ал. 2, т. 1 от ЗУТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Й. В. О., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване на императивната разпоредба на чл. 34, ал. 1, изр. второ, предл. 1 от ЗАНН и съставяне на АУАН след изтичане на 3-месечния срок от откриване на нарушителя. В мотивите на решението е посочено, че към датата на одобряване на проектите, администрацията на ДНСК, предвид правомощията по ЗУТ, е разполагала с достатъчно данни за извършване на нарушението и за нарушителя.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

Инженер В. И. К., която във функциите си на проектант по част „Вертикална планировка“, съгласно удостоверение за пълна проектантска правоспособност № 00788 на К. на инженерите в инвестиционното проектиране, видно и от заповедна книга, заверена на 07.11.2007 г. и чертеж „Вертикална планировка“, одобрен на 04.02.2008 г. с обяснителна записка, е изготвила проект, предвиждащ строителство в терен публична общинска собственост - УПИ IV и УПИ V, кв. 308. м. „И. В.“ по плана на [населено място], предназначен „за озеленяване“, като проектирането е следвало да обхване строителство само и единствено в УПИ -I. кв. 308 по плана на [населено място], м. „И. В.“, район „Т.“, Столична община. Одобреният на 04.02.2008 г. проект по част „Вертикална планировка“ е послужил за издаване, на основание чл. 154, ал. 5 от ЗУТ, на заповед № РД-09-50-277/04.03.2008 г. на главния архитект на С., която е

неразделна част от разрешение за строеж № 572/27.07.2005 г. за строеж „Многофункционална административна сграда с търговски площи, офиси, хотелска част и подземни гаражи“, находящ се в УПИ I, кв. 308 по плана на [населено място], м. „И. В.“, район „Т.“. Горецитираното е довело до изпълнение на строеж: „Пешеходен и автомобилен подход в УПИ IV и УПИ - „за озеленяване“, кв. 308 по плана на [населено място] към „Многофункционална административна сграда с търговски площи, офиси, хотелска част и подземни гаражи“, находяща се в УПИ I, кв. 308 по плана на [населено място], м. „И. В.“, район „Т.“- Столична община, без необходимите строителни книжа - в несъответствие с предвижданията на действащия ПУП - незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, а именно: Върху терен публична общинска собственост - УПИ IV и УПИ V, кв. 308. м. „И. В.“, по плана на [населено място], предназначен „за озеленяване“ е изпълнен пешеходен и автомобилен подход от трайна настилка, транспортни съоръжения, подпорни стени за осъществяване на транспортен достъп до строеж „Многофункционална административна сграда с търговски площи, офиси, хотелска част и подземни гаражи“, находящ се в УПИ I, кв. 308 по плана на [населено място], м. „И. В.“, район „Т.“, Столична община, с прилежащата подземна инженерна инфраструктура. В резултат на така установеното е съставен АУАН № 6/20.02.2018 г., въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление.

При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав фактическа обстановка настоящата съдебна инстанция намира за правилни изводите на районния съд, че АУАН се явява съставен след срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Административнонаказателната разпоредба на чл. 232, ал. 4, т. 2 от ЗУТ предвижда отговорност за лице, което като проектант изработва проекти, несъобразени с този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството или не упражнява авторски надзор, съобразно сключения договор, като се наказва с „глоба“ от 3000 до 15 000 лева, ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание. За да е осъществено нарушение по цитираната норма, от значение е не датата на откриване на нарушението, не датата на физическото изготвяне на проекта, а датата на сезиране на компетентния да извърши надлежно съгласуване административен орган с оглед практическото изпълнение на строителството. Именно към този момент следва да се прецени съответствието с правилата и нормативите по проектиране по смисъла на чл. 232, ал. 4, т. 2 от ЗУТ. В този аспект, както и СРС е посочил, нарушение по посочената правна норма е налице към дата 04.02.2008 г. – датата на одобряване от главния архитект на проект чертеж „Вертикална планировка“. От дата 04.02.2008 г. е започнал да тече тримесечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за съставяне на АУАН и същият е изтекъл на 04.05.2008 г. Видно от самия АУАН, същият е съставен на 20.02.2018 г., т.е. след изтичането на 3-месечния срок. Съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, пр. 2 от ЗАНН административнонаказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административнонаказателно преследване - тримесечен и едномесечен. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушението е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя /Тълкувателно решение №

48 от 28.XII.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК/. С изтичане на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН се погасява възможността да бъдат реализирани всички правомощия на наказващия орган по административнонаказателното правоотношение. Давността погасява възможността за реализирането на отговорността, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо. Давността е материалноправен институт с процесуални последици, тъй като погасява възможността за реализиране на отговорността. Тя е свързана с идеята, че продължителното бездействие на правоимащия субект /административнонаказващия орган/ създава неоправдано положение на несигурност в правния мир - Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд.

Съгласно разпоредбата на чл. 239, ал. 2 от ЗУТ едногодишният срок по Закона за административните нарушения и наказания за образуване на административнонаказателно производство за нарушения по този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството започва да тече от деня на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа, а когато не се изисква разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация - от деня на извършване на нарушението. Тази специална норма, според настоящия съдебен състав, не дерогира общото правило по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН и предвижда само различен момент единствено за едногодишния срок за образуване на административнонаказателно производство от извършване на нарушението. Разпоредбата на чл. 239, ал. 2 от ЗУТ се отнася до едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, който по правило е относим към установяване на деянието, представляващо нарушение, но не и към по-краткия тримесечен срок, чието начало се свързва с откриване на нарушителя. Специалната норма на чл. 239, ал. 2 от ЗУТ определя, че е за случаите, попадащи в едногодишния срок по чл. 34, ал. 1, пред. 2 от ЗАНН, но не засяга общото правило за съставяне на АУАН в тримесечен срок от откриване на нарушителя.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ** от 24.01.2020 г. на СРС, НО, 9-ти състав по НАХД № 8091/2018 г. е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав**, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 24.01.2020 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав** по НАХД № 8091/2018 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

